

Vse drugače pa lahko ravna apotekar. Apotekar prodaja raznovrstna zdravila. Vedno jih ima pri sebi. Sedaj naj pa le pride smrt, kadar hoče in od katerekoli strani hoče, apotekar jo vedno lahko prežene.

O, ko bi bilo to res, potem bi bili pa vsi ljudje apotekarji.

Kmalu, prekmalu sem videl, da so moje sanje prazne. V mestu je zazvonilo mrliču. Vsi štirje zvonovi so zapeli smrtno pesem. Komu pač?

»Ali že veš, komu zvoni?«

»Ne vem.«

»Apotekarju.«

»Ali res?«

»Res, res!«

Tako so govorili ljudje tiste dni.

Torej — apotekar je umrl. Mož, ki je od vseh strani obdan od zdravil; mož, ki prebiva v trdnjavi zoper smrt, tudi ta mož je moral umreti. Če je pa tako, če tudi tam ni človek varen pred smrtjo, potem je pa prav vseeno, če nisem apotekar.

Smrt me bo našla povsod, zato se moram pač sprijazniti z mislijo na smrt. Samo da bi umrl v milosti božji, pa sem dober. Milost božja je boljša kot vsa zdravila. Vsa zdravila me ne rešijo smrti. Smrt pride in mi vzame časno življenje. Milost božja mi da v roke ključ do tiste dežele, kjer gori večna luč.

J. E. Bogomil.



## Prvi zaslužek.

Bilo je to še v tistih lepih časih pred vojsko. Pa so rekli Hrastarjeva mati: »Pekla bi, pa nimam moke, v mlin pa ni časa iti, ker je toliko dela. Kaj, ko bi Janez šel?«

»Ne vem, kako bo, je preboječ,« so rekli oče. »Poizkusi, morda si bo upal.«

»Janez!« ga pokličejo mati.

»Kaj bo?« se odzove odnekod.

»Sem pojdi, pa hitro. — Ali bi šel v mlin po moko? Nobeden nima časa.«

»Ne upam, veste. Če gre še Tone z menoj.«

»No, Tone, ali bi šel?«

»Bi, pa se mesarjevega psa bojim.«

»Saj sem vedel, da ne bo nič,« dejo vmes oče.

»Samo jesti znajo ti otroci ongavil!« se zahudé mati. »Za delo pa niso za nobeno. Vsega se bojé, vse jim je preveč.«

Kako so spekle te besede Janeza in Toneta! Samo jesti znata in drugega nič! Saj je vendar Janez videl že šest pomladi, Tone pa že štiri. Pa nista za nobeno delo. Ta sramota!

Pa le počakajte — boste kmalu videli, ali sta Hrastarjeva dva res tako zanič.

Popoldne, ko odidejo mati na travnik seno sušit, se napravita Janez in Tone na pot v mlin. Pa nobenemu nič ne povesta.

»Tone, veš, kar pojdiva.«

»Pa pojdiva.«

»Čakaj, jaz bom konj, ti boš pa voznik. Na palico pa vajeti. Pa na voziček sedi.«

Kmalu privozita srečno na prašno cesto. Tam pa srečata Hribarjevega očeta.

»Oče, kam pa vi greste?«

»Jaz pa v Poljane. Kam pa vidva, fantina?«

»H Krevsu, v mlin.«

»Čakajta no — oháaa — gor sedita! Voziček bom pa jaz zadaj privezal.«

»Korajžna sta pa,« nadaljujejo Hribarjev oče, ko zopet sedejo na voz. »Vem, da bi si naši trije ne upali kaj takega.«

Kakor cukar so se zdele te besede Janezu in Tonetu. Korajžna fanta — to je beseda, ki jo človek z veseljem sliši in poslušá.

S Hribarjevo kobilico so res prišli naenkrat v Loko. Tam so oče konja ustavili, voziček odvezali in rekli fantoma: »Tako, sedaj gremo pa narazen. Tamle pri oni hiši, ki je s koncem proti nám obrnjena — saj jo vidita, kaj? — tam zavijta s ceste vstran, pa bodeta naenkrat v mlinu.«

Res sta bila kmalu v mlinu.

»No, fanta, kaj bi pa vidva rada?« so ju tam vprašali.

»Moko bi rada...«

»Čigavo pa?«

»I, našo.«

»Čigava pa sta vidva?«

»Hrastarjeva sva.«

»A tako, Hrastarjeva. Ali ima Hrastar že take hlapce? Malo počakajta, moka bo kmalu tukaj.«

Na pragu so se prikazali Krevsova mati.

»Čigava sta pa ta dva fanta?«

»Hrastarjeva sta. Malo kruha jima daj, mati, da bosta lažje peljala.«

Kako se je prilegel na vso to hvalo še kos tečnega kruha, ki sta ga Hrastarjeva dva tudi s slastjo pripravila. Medtem je prinesel mlinar moko in fanta sta jo odrinila proti domu, da je bilo kaj. Seveda je bila ta pot bolj težavna. Posebno Gorjančev klanec jima je dal sape. Saj je pa tudi res strm in pa dolg. Gotovo sta počivala tam nad desetkrat. Oh, zakaj ni sedaj nikjer Hribarjevega očeta!

Počasi sta jo pa vendar privozila domov. Solnce je kazalo, da mora biti ura že kmalu šest, ko sta se prikazala Hrastarjeva dva pred hišo.

»Mama, kruha, lačna sva!« To je bilo prvo.

»Kruha, kruha! Po moko ne gresta,« se je čulo iz kuhinje.

»Saj sva jo pripeljala. Poglejte!«

»Bom videla, no, kaj sta pripeljala.«

Tone in Janez sta stekla k vozičku in tam pričakovala mater. Ko so se mati prikazali na hišnem pragu, je privrela iz grla fantoma ena sama besedica, zmagoslavni glas: »No!«

»No, sedaj sta pa res pridna!« so tudi mati rekli.

»Le pridita, bom vama dala kruha. Jutri bom pa spekla vsakemu hlebček.«

Ta pohvala iz materinih ust je bila fantoma bolj všeč kot sto zlatov. In pa tisti hlebček! Jutri...! Z

nepopisnim veseljem sta ga ogledovala drugi dan in še z večjim veseljem zauživala prvi kos kruha, ki sta si ga prislužila s svojim delom. J. E. Bogomil.



## Tri vprašanja.

Pred nekega škofa je prišel fantiček-pastirček, ki se je o njem čulo, da je zelo moder. Prosil je škofa, da bi ga vzel v službo. Škof obljubi, da bo uslišal njegovo prošnjo, ako mu bo prav odgovoril na trojno vprašanje; zraven mu pa hoče za vsak povoljni odgovor dati po en tolar.

Škof vpraša: »Najprej mi povej, koliko je zvezd na nebu?« — Deček zahteva tinto in papir; nato napravi toliko pik nanj, kolikor je sploh mogel; slednjič reče: »Toliko zvezd je na nebu in nič več.« — Škof se zasmee in reče: »Kdo bo te pikce štel?« — Deček: »Saj tudi zvezd ni moč sešteti.« Dobil je tolar.

Drugo vprašanje: »Koliko kapljic je v morju?« — Pastirček vzame zopet polo papirja in začne pisati številko za številko. Škof ga prekine, češ, če boš tako pisal, ne prideš do konca. — Deček: »Saj tudi pri morju ne pridemo do konca, ako bodo potoki in reke vedno tekle. Storite, da vse vode usahnejo, potem Vam povem, koliko kapljic je v morju.« — Škof je bil zadovoljen; deček je dobil drugi tolar.

Nato mu zastavi tretje vprašanje: »Koliko listja je na vseh drevesih?« — To moraš pa na pamet izračunati, drugače ne velja!« — Deček ni bil v zadregi: »Ako odštejete vse listke, ki v jeseni odpadejo, od fistih, ki so spomladí pognali, pa veste čisto natančno.« — Škof: »Potem ne ostane nobeno listje.« — Deček: »Saj pozimi tudi ne ostane na drevju.« — Škof se je moral smejati, pa mu je izročil tretji tolar.

Sedaj se pa osmeli fantiček, pa pravi: »Dovolite, da Vam dam še jaz eno vprašanje: V čem sva si midva podobna in v čem različna?« — Tega škof ni uganil. Zato reče deček: »V katekizmu smo se učili,